

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

מסורת הש"ס

(ח) מַסְדֵּרִין לָהֶם לַעֲשׂוֹת
 (ט) מִיר כֶּסֶף, א (י) אֶסֶף
 (יא) מַסְדֵּרִין לָהֶם לַעֲשׂוֹת
 (יב) עֲדָה דִּילֵה וְעֲשׂוֹת
 (יג) בְּרוּכָה לָהֶם (יד) מִיר כֶּסֶף
 (טו) מְגִלָּה (טז) מִיר לֵךְ כֶּסֶף
 (יז) מַסְדֵּרִין כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (יח) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (יט) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כ) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כא) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כב) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כג) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כד) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כה) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כו) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כז) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כח) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (כט) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת
 (ל) מִיר כֶּסֶף עֲשׂוֹת

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רע"י

[illegible]

אָסרע על צעלע: **אשם כהן**.
בכחמבית (דף נא: ע"ב) והיא לא נתפשה
זו או אשם ישראל ומדכתיב היא כ
שנפשה אסורה ואי זו זו אש
זוכריה ודרשוהו כאן
מן התורה וצא לו לדברים
שיואל אדם מדבר הלכה
מקרא שוב אין לו שלום. שאין
מקרא שהמשה
סמימת התורה: **מסלמוד**
אם שמש את החכמים שהן
ליתן טעם משניות להבין
ההמשניות הסותרות זו את זו ולמלא
לפטור ולחובה לאיסור ולהיתר
זו קרוי מסלמוד ואם לא
ונתן עסקו לגירסת המשניות
לו שלום דצבר הוראה שאין
דצבר משנה שמה
נכונה דצבר משנה שמה
יש שאין דצריהן מבוזין
בני הש"ס הכא במאי עסקין
מחכמה הא מני רבי פלוגי
האלה כמותו: **אפילו מש"ס**
מש"ס ירושלמי לש"ס צבלי
עמוק דלאמריין צבלי צבלי
דמש"ס (דף נד.) צבלי צבלי
זו הש"ס של צבלי: **ביתא**
נדרים פורחים צאורי. התרת
שאלמו חכמים שהחכם ממיר
הנדר מעט רמז יש במקרא ואין
מה לסמוך אלל שכן מסור
צאורי צבלי פה: **הלכות**
הנדרים חגיגה הלכות מעילות.
הלכות שלום תלויות ברמז
מועט: **הדרין** **הפלוס**.
העבודות. **העבודות**. הלכות
קרוב: **העבודות**. ערוה:

[illegible]

ההפלאה יתירתא: דלמא. לכדדבי טר
 מיזר הוא וחזרו אומר הריני
 וצסקא חלא בהפלאה ודאיה
 נשבע לקיים מזוה כדי שימיה
 מקרא מועט דקמאר מנתינת
 הוא ואם אינו נריך לה חלא
 נריך לצניז וה. ורבי שמעון
 שצרכו לא היתה צאה אליה
 הוא והאי חופר גומא מקללה

עלו באונס אקורה לצעלה
אקורה הא נתפשה מותרת
טא הוי לומר יש לך אחרת
הן: וליולא ולצא אין שלום.

באונס כאן ברצון ואיבעית אימא הא וזה
באונס ול"ק כאן באשת כהן כאן באשת
ישראל ילויצא ולבא אין שלום אמר רב
כיון שיוצא אדם מדבר הלכה לדבר מקרא
שוב אין לו שלום ושמואל אמר זה הפורש
מתלמוד למשנה ור' יוחנן אמר אפילו מש"ס
לש"ס: **מתני'** ^אהיתר נדרים פורחין באויר
ואין להם על מה שיסמכו הלכות שבת
חגיגות והמעילות הרי הם כהררים התלוין
בשערה שהן מקרא מועט והלכות מרובות
הדינין והעבודות הטהרות והטמאות ועריות
יש להן על מה שיסמכו והן הן גופי תורה:
גמ' תנאי ^ארבי אליעזר אומר יש להם על
מה שיסמכו שנאמר ^בכי יפליא ^גכי יפליא
שתי פעמים אחת הפלאה לאיסור ואחת
הפלאה לחיתר רבי יהושע אומר יש להם
על מה שיסמכו שנאמר ^דאשר נשבעתי
באפי ^הבאפי נשבעתי וחזרתי כי ר' יצחק
אומר יש להם על מה שיסמכו שנאמר ^וכל
נדיב לבו חנניה בן אחי רבי יהושע אומר יש
להם על מה שיסמכו שנאמר ^זנשבעתי
ואקיימה לשמור משפטי צדק אמר רב

יְהוּדָה אָמַר שְׂמוּאֵל אִי הוּאִי הַתָּם אֲמַרִי לָהּ
 יְדִידִי עֲדִיפָא מְדִידְכוּ שְׂנֵאמַר לֹא יֵחַל דְּבָרוֹ
 הָיָה אֵינוֹ מוֹחֵל אֲבָל אַחֲרִים מוֹחֲלִין לוֹ
 אָמַר רַבָּא לְכוּלְהוּ אִיתָּ לָהּ פִּירְכָא לְבַר
 מְדִשְׁמוּאֵל דְּלִית לִיה פִּירְכָא דְּאִי מַדְר' אֱלִיעֶזֶר
 דְּלֵמָא כְּדִרְבֵּי יְהוּדָה שְׂאֵמַר מְשׁוּם ר' טְרַפּוֹן
 דְּתֵנִיא רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מְשׁוּם רַבִּי טְרַפּוֹן
 לְעוֹלָם אֵין אֶחָד מֵהֶם נוֹיֵר שְׁלֵא נִיתְנָה
 נִינוּיֹתוֹת אֵלֶּא לְהַפְלֵאָה אִי מַדְר' יְהוֹשֻׁעַ דְּלֵמָא
 הֵכִי קָאֵמַר בְּאִפִּי נִשְׁבַּעְתִּי וְלֹא הִדְרָנָא בִּי
 אִי מַדְרְבִּי יִצְחָק דְּלֵמָא לְאַפּוֹקִי מְדִשְׁמוּאֵל
 דָּאֵמַר שְׂמוּאֵל יִגְמַר בִּלְכוּ צִרְיָא שִׁיּוּצִיא
 בִּשְׁפָתָיו וְהָא קַמִּ"ל דָּאֵע"ג דְּלֵא הוּצִיא
 בִּשְׁפָתָיו אִי מִדְּחֻנְיָה בֶּן אַחִי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
 דְּלֵמָא כִּרְב גִּידֵל אָמַר רַב דָּאֵמַר רַב גִּידֵל
 אָמַר רַב יִמְנִין נִשְׁבַּעְתִּין לְקִיָּים אֶת הַמְצוּה
 שְׂנֵאמַר נִשְׁבַּעְתִּי וְאִקְיִימָה לְשִׁמּוֹר מִשְׁפָּטֵי
 צִדְקָה אֵלֶּא דְשְׂמוּאֵל לִית לִיה פִּירְכָא אָמַר
 רַבָּא וְאִיתִימָא רַב נַחֲמָן בֶּר יִצְחָק הֵינֵנו דָּאֲמַרִּי
 אִינְשֵׁי טַבָּא חָדָא פִּלְפִּלְתָא חֲרִיפְתָא מְמִלִּי
 צִנְעָא דְקָרִי: הַלְכוֹת שֶׁבַת: מִיכְתָּב כְּתִיבָן
 לֹא צִרְיָא לְכַדְר' אָבָא דָּאֵמַר רַבִּי אָבָא
 הַחוּפֵּר יִגְוֵמָא בִּשְׁבַת וְאֵין צִרְיָא אֵלֶּא
 לְעַפְרָה פְּטוֹר עָלֶיהָ כְּמֵאן כְּרִבִּי שְׁמַעוֹן

דאמיר ^ומלאכה שאינה צריכה לגופה פ
 יהודה התם מתקן הכא מקלקל הוא

אמא: אין אחד מהן גויר. ב' שהיו יושבין וזא אחד לו
 שאינו גויר ולבסוף נמלא כאחד מהן אין אחד מהן
 פורשת: גמר כלבו. שבועה או נדר או הקדש: ששש
 יחידה לקיימה: פלפולא. גרעין אחד של פלפל: מיני
 א נצרכא דו'. דבר זה וכיוצא בו רמז מועט י"ט לו
 את העפר אף על פי שהצטין צנוי אינו חייב משום
 מילתיה גבי מוציא את המת בצמטה לקוברו בשבת
 היה צריך לה: אפילו סימא לר' יהודה. דפליג עליה מודר
 את חלרו: ומאי בהריון. דקאמר בצמתיתין דמשמע שיש

אפיקרן מוש"ם רש"ם. מש"ם ירושלמי לש"ס צבלי כדפירש רש"י.
 פ' וכן אמר גירסאותיו במחשכים הוסיפינן כמתי עולם אלו
 ש"ס הצבלי וכן (רצ כהנא) דהוה צייס דלישתמח מיניה ש"ס הצבלי
 ומיהו אפילו איפכא י"ל והכי פירושו שפירש מזה ועדיין לא הבין בן
 שמתוך כך ולא יעלה בדיו הלכה

צבורה: **דלמא ברבי יהודה**,
משמע דחשיב ליה פירכא מה שמערך
ההמוב לדרכה אחרימי ואילו בפיק
דמגילה (דף י.) גבי אסתר צבור
הקדש נאמרה אקמר שמואל משום
הדכתי קיימו וקבלו קיימו למעלה
דמיה שקבלו למטה וקאמר ה"ש דלית
לליה פירכא ואילו בשבת בפ' ר' עקיבא
(דף פח. פס.) וס' דרשינן מיניה קיימו
ממה שקבלו כבר דקבלו המורה בציון
ציומי אסתורס ואמר ה"י ללוא קושא
היא דהתם מפיק לה מדשני לה
בצבורה דליכתוב דיימו וקיימו שם
שקבלו וקבלו אלף דלמא ורתי שמע
מיניה: **באפי' נשבועתי ואף הדרנא**
בי. והקשה ר"ר אלתן דעל כרחק
קקרא בהכי מידרש מדכתיב נשבועתי
באפי' אם יבואון אל מנוחתי ודרשינן
מיניה ^(א) גבי דור המדבר שלא חלו
לארץ ומיכן לו ה"י דהאי קרא ללוא
בצביאח ארץ משתעי אלף בחלק
לעולם הלא ^(ב) ומנינו תנא ^(ג) דלמר
בחלק (פסחין דף ק:) דור המדבר
יש להם חלק לעולם? איכא איכא
למידרש והדרנא גי:

לְאִפּוּקִי מִדְּשִׁמּוֹאֵל דָּאמֶר שְׁמֹאֵל
גַּמֵּר בְּלָבוֹ צִרְיָךְ שִׁיּוּצִיא
בְּשִׁפְתֵינוּ. לֹאֹ מִשּׁוֹם דְּלִית לִיה
לְשִׁמּוֹאֵל גַּמֵּר בְּלָבוֹ דִּהָא קִרָּא כְּמִיד אֱלֹא
מִקְוִי לְקִדְשִׁים ^(א) (שְׁהִיב) צַעֲרוּה
הִיא דְּכִמְדִּי הֵאָּר וְגַבִּי קִדְשִׁים
כְּמִיד וְכַל נָדִיב לֵב עֲלוֹת ^(ב) (דִּהָ"צ סט)
לְשִׁמּוֹאֵל מוֹדֵה לֵה שְׁפִיר וּמִקְשִׁי מִינֵה
לְשִׁמּוֹאֵל מֵהָאִי קִרָּא וּמִשְׁנִי לֵה פִּרְק
ג' לְצַעֲרוֹת (דָּף כו: וַסֵּס) וְכִי מִימָא
וְיִלְיָף מִינֵה מִשּׁוֹם דִּהּוּה לִיה תְּרוּמָה
רַ"ל תְּרוּמָת מַלְאכָה הַמִּשְׁכֵּן כְּמִיד
צִיָּה כֹל נָדִיב לָבוֹ וּקְדָשִׁים שְׁנִי כְּתוּבִים
הַבָּחִין אֶחָד אֶחָד מִלְּמַלְמֵלֵי
לְאִקְיִים מִצִּוְתָּה. לְצִרְיָךְ הַלְוִיכִי שֵׁס
שְׁמִים כְּדִי לִזְרוֹחֵי נִפְשֵׁיהּ:
לְשִׁמּוֹאֵל אֵיִת אִיָּה פִּירְכָּא.
וְהָא דְּרַשְׁטִין פִּ"צ
דְּגִדְרִים (דָּף עו:). אֱלֹא מִיחַל הוּא חֲפָנִי
שְׁמִים הֵס מְדַבְּרוּ נִפְקִי לִיה:
לְבִדְרָבִי אַבָּא. הִ"ה לֵשָׁא
מִקְלָקִלִס דְּטַעֲרוּרִין
הִיא מִזִּי לְמִימַר אֱלֹא רְצוּתָא קִיּוּ
דִּלְעָא"ג לְצִרְיָךְ לְעַפֵּר מִיפְסוּר שְׁמִין
לֵלָא צִרְיָךְ לְגוֹמָא:

עליה אפילו תימא לרבי
כהררין התלויין בשערה
מלאכת

ס ואמר אחד הריני מיר שזה הזה
לפי שלא ניתנה מירות להיות מיר
לקיים המצוה. כלומר מצוה שיהא
בצינן. טובא לאהרות חביבי בשבת
גוד מן המורה: חופר גומא. בונה
: שאינה לרייכה לגופה. כבון (ו) זה
: 25. וקאמר רבי שמעון פטור על
הן גומא דאלו התם הקיבוצי את המט
דמון מן המורה ללמד זה ומעור דמון:
מלאת

אחרי שגילוהו דלמא ההפלאה היתירה לרבויו הא אתאי ו' ירושע נמי קרא למלא לחזקה חורון כל כמי שאינו ר' יוחנן אחרת שאינו חייב לקיימה כגון הנשבע לבטל עול והוא לא יחל לעצמו. אבל אחרים מניין כי יידיה נואל בראיית מומי בכורות. א"ל מוסין דבריס יודיים. לומר לשאר דברים גמורים

עין משפט
נר מצוה

א [מ״י] פ״ו מהלכות שבעות
הלכה ב:
ב מ״י פ״ב מהל'
שבעות הלכה ו' ופ"ב
מהלכות נדרים הלכה ב
טו"ש ע"ד ס"י סע"ף א
וס' רל"ט סע"ף א:
ג מ״י פ״א מהלכות
שבעות הלכה ג'
טו"ש ע"ד ס"י ר"ט סע"ף ג'
ס"ד ד מ״י פ״א מהל' שבת
הלכה ח:

ה אור השלם

[illegible]

7. איש כי ידר נדר ל' או
השבע שבועה לאסר אסר
על נפשו לא יחל דברו
בכל הוצא מפיו יעשה:
במדבר ל ג

רבינו חננאל

[illegible]

ולר' אמי אן הרתתן יומם
 וחדש אמרין ליה אוזלין לגמול
 ופסד. אמר לן ולא רואי
 אחרינין לגמול הדא חסד.
 כאמרו ליה מגדו הוה. כלומר
 באפסנאי הוה: **[מתני']** הרתת
 נדרים פורחים באורי ואין
 להם על מה שיסמכו.
 תלמידי ר' אליעזר אומר יש
 להן. כלומר יש לו ראייה
 מן התורה שיש לו רשות
 להפירות נדרים כאשר כעופות
 התפוחות באורי ואשר שינינו
 בששתננו. מנא לן שגאי?

גיא ר' יהודה אומר משום
בבועה קאמר אשר נשבעתי
אל הוא דאתא דאמר גמר
ואקיימה. מכלל שיש דרך
ת המצוה. אבל הא דאמר
האי מלתא דשמאל לית
לך על מה שנתן לך אבא
הוה דאמר אברה הראוי לכל